

důkazy stranami nabízené, plyne přece, že všeobecných zásad řízení správního, že jest jeho povinností, aby, uzná-li nabízený důkaz o okolnostech podstatných — o jakou tu nesporně jde — nepřipustným nebo zbytečným, toto své rozhodnutí odůvodnil, a to tím více zde, když st-l v odvolání namítal a důkazy dovoditi se nabízel, že provedený důkaz znalecký není spolehlivý.

Další vadu řízení shledal nss v tom, že nebylo st-li sděleno, jakými průvodními prostředky úřad zjistil počet dobytka i výměru pastvin st-lových i obecních. Tímto postupem znemožněno st-li brániti se účinně proti výroku žal. úřadu o potřebnosti těchto pastvin pro obec, jakož i postradatelnosti jich pro st-le, a ježto st-l správnost tohoto zjištění popírá, jeví se vada tato podstatnou.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 6 zák. o ss, aniž bylo třeba zabývati se ještě další námitkou stížnosti, směřující proti přiměřenosti stanoveného pachtovného z přidělených pastvin.

Č. 2215.

Z a b í r á n í b u d o v: * Nelze zabráti podle zák. z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. místnosti trvale sloužící správě hospodářského celku jen proto, že jich přechodně k tomu účelu nebylo užito, pokud výslovně nebo konkludentními činy svému původnímu určení nebyly odňaty.

(Nález ze dne 11. dubna 1923 č. 5977.)

P r e j u d i k a t u r a: Srv. Boh. 1300 adm.

V ě c: Firma Bratří T. v K. P. (adv. Dr. J. Řehulka z Olomouce) proti ministerstvu čsl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě (min. konc. Dr. R. Herman) o zabrání hájovny.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem župního úřadu župy šarišské v Prešově ze dne — byla podle § 1 zákona ze dne 12. srpna 1921 č. 304 Sb. zabrána hájovna č. —, patřící firmě Bratří T., aby tam byla umístěna pohraniční finanční stráž. V důvodech se uvádí, že finanční stráž byla do toho času ubytována v domě řecko-katolické školy v M., kteréžto místnosti musí býti odevzdány svému účelu.

Podle šetření provedeného služnovským úřadem ve V. S. může finanční stráž býti ubytována jen v této hájovně, která se skládá ze dvou jizeb a kuchyně a jest celkem neobydlená. Jen přes noc tam spává rolník D., který má však svůj dům. Finanční stráž musí v M. z důvodů důchodkových, politických a bezpečnostních zůstat. Proto byla hájovna zabrána a finančnímu ředitelství v Prešově přidělena.

Min. pro Slov. nevyhovělo nař. rozhodnutím stížnosti firmy Bratří T., protože hájovna neslouží trvale správě hospodářského celku, jsouc již delší dobu neobydlena, a protože Štěpán D. v hájovně nebydlí, poněvadž má svůj trvalý byt v domě své matky, kde bydlí též celá jeho rodina

Stížnost namítá v první řadě vadnost řízení a nezákonnost nař. rozhodnutí protože žal. úřad opřel výrok svůj pouze o okolnosti předem uvedené, neuvedl však ustanovení zákona, která při tom měl na mysli. Z obsahu nař. rozhodnutí však jest patrné, že úřad chtěl vysloviti, že zde není okolností, které by vylučovaly zabrání dle § 1, odst. 3 č. 1 zákona z 12. srpna 1921 č. 304 Sb. Dotčený předpis zní, »že ze zabírání jsou vyloučeny místnosti trvale sloužící správě hospodářského celku, k němuž budova náleží«.

Nesporno jest, že zabraná hájovna se skládá ze 2 jizeb a kuchyně, že tedy jsou předmětem zabrání tyto místnosti. Dále jest nesporno, že hájovna náleží k lesnímu majetku stěžující si firmy, tedy hospodářskému celku. Zbývá tudíž řešiti otázku, zda zabrané místnosti slouží trvale správě tohoto hospodářského celku. Na otázku tu odpověděl žal. úřad záporně, při čemž vycházel ze skutkové povahy v důvodech napadeného rozhodnutí uvedené. Žal. úřad založil tedy rozhodnutí své zřejmě na právním názoru, že zabrané místnosti přestaly sloužiti účelu, kterému původně věnovány byly již tím, že v daném okamžiku právě ve smyslu původního určení užívány nebyly. Náзор ten však nemá v zákoně opory, neboť pouze z okolností, že místnosti v určitém momentu nejsou užívány k správě hospodářského celku, nelze ještě důvodně souditi, že místnosti přestaly tomuto celku trvale sloužiti. Jeť myslitelný případ, že místnost určená pro správu nějakého hospodářského celku po nějakou dobu z nahodilých příčin tomuto účelu skutečně neslouží.

Poněvadž zákon v cit. odst. § 1 neklade požadavek, aby místnost taková byla nepřetržitě používána, dlužno míti za to, že lze přikročiti k jejímu zabrání teprve tehdy, když bylo v řádném řízení zjištěno, že místnost tato byla buď výslovně neb konkludentními činy svému původnímu určení skutečně odňata.

V tomto případě uváděl st-1 ve stížnosti administrativní, že zabraná hájovna tvoří deputát lesního úředníka, že nebyla sice dočasně obsazena, že však vyjmenovaný úředník v krátké době službu nastoupí, že v době zabrání obývána byla hájovna hajným D., který tam do příchodu revírníka bydlí a správu v revíru také vede.

St-1 takto tvrdil, že hájovna nebyla na dobro odňata svému původnímu určení. Proto náleželo žal. úřadu, aby k těmto okolnostem přihlédl a je vzal v úvahu.

Žal. úřad tak neučinil, protože vycházel z názoru předem uvedeného, který jest mylný.

Napadený výrok spočívá tudíž na nesprávném právním posouzení věci a bylo nař. rozhodnutí dle § 7 zák. o ss již proto zrušeno, aniž třeba se zabýváti ještě dalšími námitkami stížnosti.

Č. 2216.

Samosprávní úředníci. — Administrativní řízení: I. Zákonem č. 312/1920 byly samosprávným úředníkům přiznány veškeré dočasné přídavky, jichž se dostává státním úředníkům pod jakýmkoli jménem proto, aby aspoň z části byly vyrovnány ujmy, způsobené nepříznivými poměry drahotními. — **II.** Nezákonnost